

Billie

Het lifestylemagazine van Het Nieuwsblad

Hamertje, beitelje, zaagske?

Ja, en ook nagelvijltje, tuinschaartje en vibrortje:
dit is de origineelste DIY-gids

Doe het lekker zelf

Soloseks in
acht lessen met
Chloé De Bie

Selfmade
mannen en
vrouwen

Beautysalon
in je eigen
badkamer

Zelf brood
bakken op
drie wijzen

Noem ze gerust eigengereid.
Een tikkeltje rebels zelfs. Van tegen
de stroom in zwemmen, weten ze alles.
Vier vrouwen en één man vertellen
over het bijzondere avontuur dat ze
zijn aangegaan. Over dat leven dat ze
hebben omgegooid, omdat ze hun hart
moesten volgen. Do it yourself.
In je eentje. O ja, het kan.

tekst Hans-Maarten Post foto's Dirk Alexander

Do it yourself

Heel de wereld wil het tuinhuis dat Caspar Schols voor zijn moeder bouwde

Nederlander Caspar Schols (34) bouwde in 2016 de eerste Cabin Anna als tuinhuis voor zijn moeder. Via de site van het gerenommeerde designtijdschrift *Dezeen* zag heel de wereld het. Inmiddels staan er negen in Nederland en hoopt hij er nog vijf jaar waardig bij te bouwen. In Domein Helenberg (Nederlands Brabant) kan je er een huizen om in te stapen. www.cabin-anna.com www.holenberg.com

Caspar Schols

“Alles is twee keer fout gegaan, voor het goed ging”

“Ik was net afgestudeerd in fysica en kon een goede baan krijgen. Maar ik wilde eerst een tijdje iets echt naar mijn hart doen. Toen ik van mijn moeder hoorde dat ze een tuinhuis wilde, maar voor haar budget niks vond, heb ik gezegd dat ik er wel een voor haar wilde ontwerpen en bouwen. Ik had nog nooit iets gedaan, al was ik wel altijd de jongen geweest die aan het knutselen was, terwijl mijn vrienden op voetbal of hockey zaten. Drie maanden had ik gezegd dat het ging daan. Ik heb er uiteindelijk een jaar over gedaan.”

“Via de site van het architectuur- en designtijdschrift *Dezeen* hebben miljoenen mensen mijn houten, opschuifbare huize gezien. Heel wat mensen wilden met mij in zee. Ik hield er ook een beurs aan over voor een driejarige architectuuropleiding in Londen. Toen ik daarna terug thuis kwam, heb ik besloten ik ga ervoor. Ook omdat ik inmiddels een conceptplan had gevonden die mij wilde

helpen. Da's goed, zei mijn moeder, maar wat ga je de andere vier dagen van de week doen? (lacht) Al snel bleek dat Cabin Anna me niet vijf dagen, maar zes of zeven dagen in de week nodig had. Inmiddels werken we er met tien mensen.”

“Het afgelopen jaar hebben we er zes bijgebouwd in Nederland. Volgend jaar hopen we er veertig te kunnen zetten. Momenteel ontwikkelen we de cabin helemaal opnieuw, zodat we hem een beetje even waar naar kunnen zetten, van Amerika tot Zweden of Zwitserland. We maken hem veel sterker en zorgen ervoor dat hij in drie dagen tijd geplaatst kan worden. De afgelopen maanden hebben we wel vijfduizend aanvragen binnengekregen en die bekijken we nu. Want we selecteren de plekken waar er eerste kans is te staan. Hij hoort in de natuur, in een bijzondere omgeving. Vandaar dat we in Nederland samenwerken met Staatsbosbeheer. Via de cabin moet de natuur je kunnen raken. En dan moet hij

niet ergens langs de snelweg staan, of met twintig op een rij. Mijn moeder is nu bijna zeventig. Het is mijn droom om haar, als ze tachtig is, mee op wereldreis te nemen, langs al de bijzondere plekken waar er dan een staat. Want uiteindelijk is hij naar haar vernoemd.”

“Om zo'n project te realiseren, moet je koppig zijn en gaan voor jouw idee, maar tegelijk wel zorgen dat je omringd bent door een goed team. In het begin werd me gezegd dat mijn idee nooit zou werken. Vervolgens ben ik met Jan en Al-Jan gaan pesten, op zoek naar goede raad. Dat neemt niet weg dat er natuurlijk heel wat fout is gegaan. Wat zeg ik? Alles is wel twee keer fout gegaan, voor het goed ging. Ik was ook zo slim om al het geld – 20.000 euro – meteen aan al het materiaal uit te geven. Dat lag daar dus, zonder dat ik wist of het ging lukken hoe ik het wilde.” (lacht)

“Een van de mensen die zo haast toevaltig op mijn pad is gekomen, is Lis Müller, een Nederlandse die op haar achttien naar Zuid-Afrika is verhuisd. Zij was de chief design officer van Starbucks en heeft met de oprichter daarvan de afgelopen tien jaar het gezicht van Starbucks bepaald. Zij nam met mij contact op omdat ze ook een Anna wilde, en sinds dat eerste gesprek zijn we blijven praten, om Cabin Anna verder te professionaliseren. Dankzij haar gaat het nu drie keer zo hard als voordien.”

“Ik ben eigenlijk pas begonnen. Vijf jaar geleden bouwde ik die eerste cabin. Ik weet nog steeds niks. Iedere dag ben ik met iets bezig wat ik nog niet kende, waar ik op een of andere manier een deal aan probeer te geven. Wat ik wel weet: als je iets hebt waar je echt in gelooft, wat je helemaal voor gaat, dan komen er vanzelf mensen die dat voelen en die je willen helpen. En die heb je nodig om je project naar een hoger niveau te tillen. Anders lukt het niet. Niemand die me kan vertellen waar we over vijf jaar staan. Maar ik weet wel dat dit een enorm avontuur is dat nog niet is afgelopen.”